

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΓΚΑΣΤΟΝ ΛΕΡΟΥ

Ο ΡΟΥΛΤΑΜΠΙΛ ΣΤΟΝ ΤΣΑΡΟ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

ΕΓΓΛΑΙΟΤΑΤΕ, είπε ο Ρουλταμπιλ, πριν σας αποκαλύψω ένα μυστικό, από το οποίο εξαρτάται η ζωή του στρατηγού Τρεμπασόφ, πρέπει να μου επιτρέψετε να σας υποβάλω μερικές ερωτήσεις. Η Μεγαλειότης σας ενδιαφέρεται πολύ για τη ζωή του στρατηγού;

—Τι σημαίνει αυτό;...
—Συνώνυμν... Θα επιθυμούσα να μου απαντήση ή Μεγαλειότης σας στην ερώτη-

ση μου...
—Ο στρατηγός υπερασπίζεται το θρόνο μου... Έσωση την αυτοκρατορία από ένα απ' τους σοβαρότερους κινδύνους που διέτρεφε ποτέ... "Αν ο άνθρωπος που μου προσφέρει τέτοιες υπηρεσίες, πληρώνεται για αυτές με το θάνατο και με το μυστήριο που οι έχθροι του λαού μου, προετοιμάζαν για μένα μεσ' στο σκοτάδι, δεν θα παρηγοριούμαι ποτέ!". Αρκετοί μάρτυρες υπάρχουν ήδη...

—Μου απαντήσατε, Μεγαλειότητα, με ένα τρόπο που μου δίνει να καταλάβω ότι χαμιά θυσία δεν θα ήταν για σας μεγάλη για να εξαγοράσετε απ' το θάνατο έναν απ' αυτούς τους μάρτυρες, το στρατηγό Τρεμπασόφ...

—Α!... "Α!... Έκανε ο Τσάρος. "Όποτε αυτοί οι κόριοι μου υποβάλλουν ερωτες... Έχουν, φαίνεται, ανάγκη από χρήματα... Καθόσα μου ζητάνε για το κεφάλι του στρατηγού;

—Μεγαλειότητα! φώναξε ο Ρουλταμπιλ. Αύτο δεν άφορα τη Μεγαλειότητά σας και ποτέ δεν θα έχομαι να της προτείνω μια τέτοια συναλλαγή. Αυτό άφορα μόνο τη Νατάσα Φεοντορόβνα, η όποια, για να σώση τον πατέρα της, προσέφερε στους επαναστάτες όλη της την περιουσία.

—Την περιουσία της; Έκανε ο Τσάρος. Μά δεν έχει χαμιά περιουσία.

—Μετά το θάνατο του στρατηγού, απάντησε ο Ρουλταμπιλ, όλη η περιουσία του θα γίνει δική της. Αν έλαβε λοιπόν την υποχρέωση να την προσφέρει δλόκληρη στο επαναστατικό κόμμα, αν ό στρατηγός πεθάνει από φυσικό θάνατο.

—Ο Τσάρος σημάδωσε ταρμαμένος και είπε:

—Στό επαναστατικό κόμμα!... Τι μου λέτε;... Την περιουσία του στρατηγού!... Μά έτσι οι έχθροι μου θα γίνουν πάμπλουτοι...

—Μεγαλειότητα, σας είπα δύο τό μυστικό. Έσως μόνο ποέται να τό ξέρετε και να τό αντάξετε για πάντα... Καθόχο τό λόγο σας πώς όταν θα έσθη ή ώρα, θ' άφίσητε την περιουσία του στρατηγού να πάη εκεί που τήν περιμύουνν... "Αν ό στρατηγός Τρεμπασόφ μάθανε ποτέ αυτό τό πράγμα, θα τό κανόνιζε έτσι, ώστε να μη μείνη τίποτε απ' την περιουσία του, θα καταρίοταν την κόρη του, ή όποια τον έσωσε και δεν θ' άργούσε να πείη θύμα των έχθρων του και των δικών σας, απ' τους όποιους θέλετε να τον άποστάσετε! Είπα τό μυστικό αυτό, όχι στον αυτοκράτορα, αλλά στον αντιρόσωπο του Θεού επί της ρωσικής γής. Έξομολογήθηκα μονάχα στον Ιερέα, ό όποιος ποέται να λησιμονήση τό λόγο που πρόφερα μόνο, έχοντας ως μάρτυρα μονάχα τό Θεό... Άρτήστε τη Νατάσα Φεοντορόβνα να κάνει αυτό που κάνει! Καθόπατέρας της, ό άφοσιωμένος ύπηρέτης σας, του όποιου ή ζωή σας εινε τόσο πολύτιμη, θα σωθή... Όταν πεθάνει από φυσικό θάνατο ό στρατηγός, ή περιουσία του θα πάη στην κόρη του, ή όποια θα την διαθέσει όπως θέλει.

—Ο Ρουλταμπιλ στάθηκε μια στιγμή, για να κρίνη τό αποτέλεσμα που είχαν προκαλέσει τά λόγια του αυτά. Δεν ήταν όμως καθόσο ευχάριστο. Τό πρόσωπο του ύψηλθου του σιγνηλλητού σιγοφρυωνόταν όλο και

και πιο πολύ.
—Η σιωπή παρτείνονταν τώρα και ό ρεπόρτερ δεν τολμούσε πια να τη διακόψη. Περίμενε...

Τέλος, ό αυτοκράτορ άρχισε να κόβη βόλτες στο δωμάτιο, σκεπτικός. Για μια στιγμή, στάθηκε μπρος στο παράθυρο και έγγνεψε φιλικά στον μικρό Τσάροβιτς, ό όποιος έβλεπε στο πάρομο μαζί με τις μεγάλες δούκισσες.

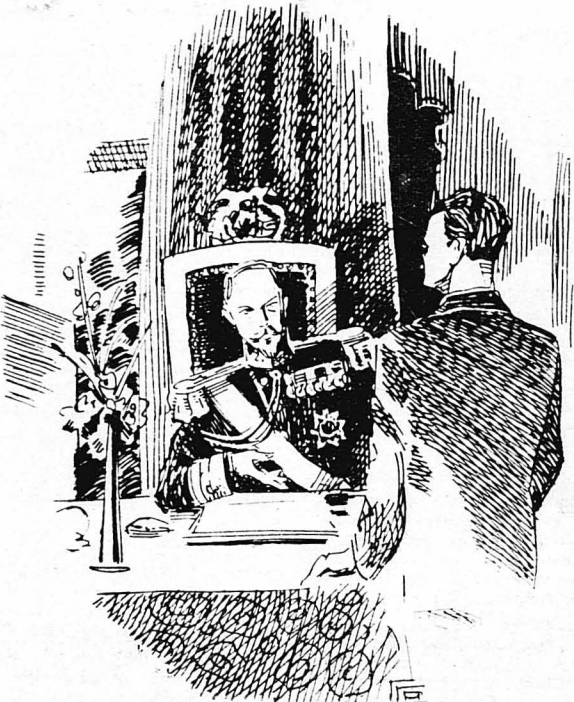
Τέλος, ξαναγύρισε κοντά στο Ρουλταμπιλ, του τραβήξε έλαφρά τό αυτί και τον ρώτησε:

—Μά έτσι τέλους;... Πώς τά έμαθετε όλ' αυτά;... Καθόποιος λοιπόν έπεχειρήσει να δηλητηριάση τό στρατηγό και τη γυναίκα του μέσα στο γάμο, αν δεν τό έκανε αυτό ή Νατάσα;

—Η Νατάσα εινε μια άγια, Μεγαλειότητα... Τό ότι ή κόρη αυτή που μεγάλωσε μέσ' στον πλοΐτο και την πολυτέλεια, καταδικάζετα μόνη της να περάση τό ύπόλοιπο της ζωής της μέσ' στη φτώχεια και τις στερησεις, για να σώση τον πατέρα της, αυτό δεν εινε τίποτε... Τό ύπεροχο εινε ότι κράτησε βαθεία μέσ' στην καρδιά της τό μυστικό της θυσίας της και' αυτό εναντίον όλων, έπειδή τό μυστικό αυτό ήταν άναγκαίο και' έπειδή αυτό άπατοίσιαν οι επαναστάται απ' αυτή. Τό κράτησε μυστικό στον πατέρα της και τον ύφηνο να φανταστή πώς εινε μια άθλια κόρη, στην στιγμή που με μια λέξη της μπορούσε να κρίνη να λάμψη όλη ή άδωότης της. Τό κράτησε μυστικό στο μυστήριο της Βόρι Μουραζόφ, τον όποιο αγαπούσε και τον όποιο έδωξε, γιατί ό γάμος άπαγορευόταν απ' αυτή τη νέα, που τή νόμιζαν όλοι πλουσία και που θα γινόταν έξαφνα πάμπλουτη. Τό κράτησε και τό κρατάει ακόμα, αν και βρίζεται στο βάθος της φιλίας και' ειν' έτοιμη να πάρη τό δρόμο της Σιβηρίας, καταγορομμένη ως δολοφόνος και δηλητηριάστρια, γιατί ή άγνοια του μυστικού της απ' όλους εινε χρησιμη στη σωτηρία του πατέρα της...

—Μά, εσύ, μικρέ, πώς πρόρεσες να μάθης αυτό τό μυστικό που τόσο καλά κρύβεται; ρώτησε ό Τσάρος.

—Κρυτά ζοντας μέσά στα μάτια της! απάντησε ό Ρουλταμπιλ. Ναι, κοιτάζοντάς την, όταν νόμιζε πως ήταν μόνη και παρακολούθοντας στο άραιο πρόσωπό της την έξαρση που τή έδιναν τά άσθήματα του τρώου και της άγάπης!... Καθόπάντων, κοιτάζοντάς την, όταν εκείνη κίτταζε τον πατέρα της... "Α! Μεγαλειότητα... Ύψηλον στιγμής που στην όμη της διάβαζε κανείς την άγνια χαρά της θυσίας και του μυστηρίου!... Αυτό όμως που έβλεπα εγώ, οι άλλοι που είχαν σχηματισμένη την γνώμη τους για τη Νατάσα, δεν μπορούσαν να τό βλέπουν... Καθόγιατί είχαν σχηματισμένη τη γνώμη τους για τη Νατάσα;... Γιατί, ό πλούσιος, ή συνεννοήσεις της με τόυς μηδενιστάς είχαν για' αυτούς τό σημασία της συνεννοήσης... Όπως συμβαίνει πάντα, αντίκριζαν μόνο τη μια πλευρά του ύψηματος... Καθόβιος, τό ζήτημα είχε δύο πλευρές, όπως όλα τά ύψηματα... Η Νατάσα συνεννοεί με τους μηδενιστάς... Αυτό ήταν ό καλύτερος έξακοριωμένο... Μά γιατί συνεννοεί με τους μηδενιστάς;... Ήταν τάχα άναγκαίο να συνεννοείται μυσό τους για να έχοντάση τον πατέρα της; Μήπως, αντίπατος, βρισκόταν σε συνεννοήσεις μυσό τους για να τον σώση;... Όταν τηνάινει να συναντήση κανείς έναν έσθό του, πεί τάχα για να γίνη σύμμαχος του;... Δεν εινε φυσικότερο να πάη για να τον άφοσίση με μια συμφωνία;... Λοιπόν, μετάξόν των δύο αυτών ύποθέσεων, πού μόνος εγώ τις σκέφτηκα, δεν έστάσα πολλή να διαλέξω, γιατί όλη ή στάσις της Νατάσας μου φάνεσε την άδωότητά της!... Αυτό μάτια Μεγαλειότητα, μέσ' στα όποια διαβάει κανείς την άδωότητα και την άγάπη, άξίζον για μένα πολύ πιο σίστερο απ' όλες τις φαινομενικές άποδείξεις συμμετοχής σ' ένα έγκλημα...

—Καθόποσα μου ζητάνε για τό κεφάλι του στρατηγού; ρώτησε ό Τσάρος.

... Γιατί, ό πλούσιος, ή συνεννοήσεις της με τόυς μηδενιστάς είχαν για' αυτούς τό σημασία της συνεννοήσης... Όπως συμβαίνει πάντα, αντίκριζαν μόνο τη μια πλευρά του ύψηματος... Καθόβιος, τό ζήτημα είχε δύο πλευρές, όπως όλα τά ύψηματα... Η Νατάσα συνεννοεί με τους μηδενιστάς... Αυτό ήταν ό καλύτερος έξακοριωμένο... Μά γιατί συνεννοεί με τους μηδενιστάς;... Ήταν τάχα άναγκαίο να συνεννοείται μυσό τους για να έχοντάση τον πατέρα της; Μήπως, αντίπατος, βρισκόταν σε συνεννοήσεις μυσό τους για να τον σώση;... Όταν τηνάινει να συναντήση κανείς έναν έσθό του, πεί τάχα για να γίνη σύμμαχος του;... Δεν εινε φυσικότερο να πάη για να τον άφοσίση με μια συμφωνία;... Λοιπόν, μετάξόν των δύο αυτών ύποθέσεων, πού μόνος εγώ τις σκέφτηκα, δεν έστάσα πολλή να διαλέξω, γιατί όλη ή στάσις της Νατάσας μου φάνεσε την άδωότητά της!... Αυτό μάτια Μεγαλειότητα, μέσ' στα όποια διαβάει κανείς την άδωότητα και την άγάπη, άξίζον για μένα πολύ πιο σίστερο απ' όλες τις φαινομενικές άποδείξεις συμμετοχής σ' ένα έγκλημα...
«Λοιπόν, εϊθής έξ άρχής, κατάλαβα ότι ή Νατάσα βρισκόταν σε συνεννοήσεις με τους μηδενιστάς... Καθόσκέφτηκα τότε τί θα μπορούσε να τόυς προσφέρει για να πάη σε

αντάλλαγμα τη ζωή του πατέρα της... Τίποτε άλλο, εκτός από την περιουσία του στρατηγού, ή όποια μιά μέρα θα γινόταν δική της...
 — Μερικά λόγια της Νατάσας, ή όποια έλεγε ότι ο άμεσος γάμος της ήταν αδύνατος κι' ότι ή φτώχεια μπορεί να χυπηθή ξαφνικά την πόρτα και τού πού πλουσιού ανθρώπου, λόγια που τάλεγε στο Βόρι Μουραζώφ — ο άδαιος, φρασικά, δέν καταλάβαινε τίποτε— με έβαλαν όριστικά στον ίδιο δρόμο. Και δέν δυσκολεύτηκα και πολύ ν' άντιληφθώ ότι όλες ή διαπραγματεύσεις για την τρομακτική αυτή συμφωνία, γινόντουσαν μέσα στο ίδιο σπίτι του στρατηγού Τρεμπασώφ... Έπειδή έξω την κατασκόπευαν οι πράκτορες του Κοινοβίου, ό όποίους θα ήταν εύκολο ν' άν την έβλεπε έλ' αυτοφώρως να συννενοηται με τους μηδενιστάς, επειδή την παρακολούθουσε επίσης ο Βόρις Μουραζώφ, ό όποίους ζήταρε το Μιγάλη Κορσακώφ, ή Νατάσα αναγκαζόταν να ζώνη τις διαπραγματεύσεις αυτές μέσα στο ίδιο της τό δωμάτιο τη νύχτα. Έκει ήταν τό μόνο μέρος, όπου είχε κάποια ασφάλεια, γιατί κανείς δέν μπορούσε να φαντασθή πως ήταν τόσο τυχερή, ώστε να υπάξη τους πράκτορες του πατέρα της μέσα στην κόμαρή της...

Ο Μιγάλης Κορσακώφ ήξερε την Άννισόκα και γι' αυτό ή Νατάσα του ανάθεσε νάρθη σε διαπραγματεύσεις για λογαριασμό της με τους επαναστάτες. Μά ό άλλιος αυτός αξιωματικός, που πρόδιδε όχι μόνο τη Μεγαλειότητά σας, αλλά και τους επαναστάτες, έκανε τις διαπραγματεύσεις με τον τρόπο που τον σίμφοσε, για να πραγματοποιηθή τα άτιμα σχέδιά του. Δέν ήμολόγησε ποτέ στη Νατάσα πως ήταν άριστο τον επαναστατών ν' ανακαλύδνοντας νάρθη σε διαπραγματεύσεις μαζί τους, ανέλαβε συγχρόνως κι' όλη τη διεύθυνση της υποθέσεως. Έτσι άπατούσε από τη μιά μεριά τους μηδενιστάς, οι όποίους, καθώς βρισκότουσαν έντελώς χωρίς χολήματα, είχαν ροιτηθεί από την πρόταση της κόρης του στρατηγού Τρεμπασώφ, κι' από την άλλη ξεγελούσε τη Νατάσα, προσποιόμενος ότι την άγαπά. Στο σημείο που βρισκότουσαν τα πράγματα, ή Νατάσα καταλάβαινε ότι έπρεπε να αρηοποιήται τον Μιγάλη, να κόνη προς τον άγαπά... Ήταν, βλέπετε, ο άπαραίτητος ένδιάμεσος μεταξύ αυτής και των επαναστατών... Και τό έκανε αυτό τόσο καλά, ώστε ο Βόρις Μουραζώφ, ο άνθρωπος που πραγματικά άγαλούσε, άρχισε να ζήλει τον κοροά. Άπό μέρους του πάλι, ο Μιγάλης σφεατόταν ότι ή Νατάσα δέν θα παντρευόταν άλλον, εκτός απ' αυτόν. Μά ό ίδιος δέν ήθελε να παντρευτεί τη Νατάσα φτωχή! Την ήθελε πλούσια!... Και μοιραίως συνέβη τότε τό εξής:

Ότι ή Νατάσα, άγνοώντας τους καταχθονίους σκοπούς του, διαπραγματευόταν με τους επαναστάτες τη ζωή του πατέρα της, με τη μεσολάβησι ένός ανθρώπου, ο ό όποιος, ή που λια, προσπαθούσε να δολοφονήση τον στρατηγό... Ο Μιγάλης σφεατόταν ότι, άν κατορθώνε να δολοφονήση τό στρατηγό, πριν κλείσει ή συμφωνία με τους μηδενιστάς, ή Νατάσα θάπαυε όλη την κληρονομία και ό ό τον παντρευόταν!... Αιτή ή φρομαστική τραγωδία, της όποιας ήσαμε τις πιο όδνηρες ώρες, μου παρουσιάστηκε μαζί με τη σκέψη της άδουήτης της Νατάσας, τόσο άπλή, όσο περιπλεγμαμένη φάνηκε στους άλλους. Ή Νατάσα νόμυε πως είχε βρή στο Μιγάλη έναν άνθρωπο που ίσχυόταν γι' αυτήν, ένώ εκείνος δούλευε άπο κλειστικά για λογαριασμό του!... Τη μέρα που βεβαίωθηκα γι' αυτό, εξετάζοντας τα ίχνη του σκαφαλωμένου στο παράθυρο της βίλλας, τα όποια πιστοποιούσαν ότι ο άνθρωπος που ήθελε να δολοφονήση τό στρατηγό κι' ο άνθρωπος που χρησιμοποιούσε ή Νατάσα, ήταν ένα και τό αυτό πρόσωπο, σφεατόκα να είδωστούμε σχετικώς τη Νατάσα... Σφεατόκα να πάω να τη βρω και να τη πώ: «Άφήστε αυτό τον άνθρωπο!... Σας προδίδει και σας καταστρέφει... Άν χρειάζεστε έναν άνθρωπο για τις διαπραγματεύσεις, χρησιμοποιήστε έμένα!» Μά, εκείνη τη μέρα, ή μοίρα θέλησε να μη βρω τη Νατάσα στο Κρεστόφσκ... κι' άφησα τη μοίρα να χυπηθή αυτό τον άνθρωπο, τον προδοτή... Άφησα τους άπονημικούς να σκοτώσουν τό Μιγάλη Κορσακώφ, γιατί έπρεπε να γυθί μαζί του τό μυστικό που ήξερε κι' έκαταλέλυται.

Τό δυστύχημα όμως τότε ήταν ότι ή Νατάσα, θεωρώντας με ά-

πέθυνο για τό θάνατο ένός ανθρώπου, που έπαιον την άδουήτητα πιστεύε, δέν θέλησε να με ξαναδεί άμέσως κι' όταν με ξαναείδε, άρνήθηκε να κουβεντιάση μαζί μου. Μου έφραξε τό στόμα για να μη βγη απ' αυτό τό μυστικό της... Έντοιαταξί, οι μηδενιστάς, μαθαίνοντας τον θάνατο του Μιγάλη, νόμισαν πως ή Νατάσα τους είχε προδοσει και θέλησαν να έκδηθηδον. Άπύργων την νέα κόνη και την έπιθύσαν διά της βίας στο πλοίο τους. Έκει ή δυστηρομένη νέα έμαδε τό ίδιο βράδυ την άνατίναξη της βίλλας της, από την όποια έντογώς, σήβηξε κι' ο πατέρας της κι' όλοι οι άλλοι. Αιτή τη φορά λοιπόν ή Νατάσα συννενοήθηκε όριστικά με τό επαναστατικό κόμμα κι' ή συμφωνία τους έκλήρωσε... Έκαταλείνω ως άπόδειξη αυτού, την ύπογραφή σισλή που γράφτηκε από τη στιγμή της σύλληψής της και κατόν...».

Ένώ ο Ρουλιτσιάκ μιλούσε, ο αυτοφώρως τον άφησε να λέη κι' έξαφνα κλάετα μάτια του σκοτεινάσαν...

— Πώς μπορεί, ρώτησε, να μη είνε ή Νατάσα συννενοχός σε ό- λια του Μιγάλη Κορσακώφ; Αιτή του άνοιγε τη νύχτα τό σπίτι του πατέρα της. Άν δέν ήταν συννενοχός του, θα έπρεπε να τον έπιβλήη, να διαπιστή...

— Μεγαλειότατε, ο Μιγάλης Κορσακώφ ήταν πολύ επιτήδειος καταεργός... Έπεις τόσο καλά τό αόλο του, ώστε ή Νατάσα είχε όλες τις έλλίδες της σ' αυτόν... Ή Νατάσα λοιπόν ήθελε να της ίσοσχεθή κρυφώς ή Άννισόκα κι' δέν θα πάθανε τίποτε ο πατέρας της... Ήθελε τό λόγο, την ένυπόγραφη σχετική βεβαίωση της Άννισόκας, πριν δώσει στους επαναστάτες τη δική της ύπογραφή... Τό βράδυ που ο Μιγάλης Κορσακώφ σκοτώθηκε από τους άστυνομικούς, είχε αναλάβει να πάη στη Νατάσα αυτή την ένυπόγραφη βεβαίωση... Τό βιαδα αυτό, προσποιόμενος τό μεθύσιμένο...

Έτσι κατορθώσα ν' άκούσω μά κουβέντα της Άννισόκας κι' ένός εύπατρίδου, του όποιον είναι ύποχρησιένος ν' άποσπλήσω τόνωκα, λοιπόν, τό βράδυ εκείνο, ο Μιγάλης, όταν μπήκε στη βίλλα του στρατηγού, είχε την ένυπόγραφη αυτή βεβαίωση στην τσέπη του, μα συγχρόνως κι' αυτή είχε τό άλλο και τό δηλητήριο, με τό όποιο ήταν ίσοσχεσιένος να σκοτώση τον πατέρα ένεινης που νόμυε πως θα γίνη γυναίκα του...

— Μου μιλάτε για ένα χαρτί έξαρητικά πολύτιμο, κίρις, και λυποίμαι πολύ, γιατί δέν τό έχω! είνε ο Τσάρος φυχρά. Αυτό τό χαρτί μόνο θα μπορούσε ν' άποδείξη την άδουήτητα της προστατευόμενης σας!...

— Δέν τό έχετε, Μεγαλειότατε, γιατί καθώς έξορετε, δέν τό θέλησα εγώ. Τό πτώμα του Μιγάλη τό έφραξε ή μικρή Άτοιγγάνα Κατερίνα κι' αυτή πήρε τό πολύτιμο χαρτί... Κι' εγώ, Μεγαλειότατε, έμπόδισα τον Κοινοβίον να συλλάβη την Κατερίνα και να της πάρη τη βεβαίωση της Άννισόκας. Έκείνο τό πρωί, σφεατόνας τό μυστικό, έσωσα α τη ζωή του στρατηγού Τρεμπασώφ, ο ό όποιος έθ' άποτιμώδους να πεθάνη, παρό νι δε γι' ή άπ' τέτοια συμφωνία.

Ο Τσάρος σταμάτησε ο Ρουλιτσιάκ στον ένδοσιασμό του.

— Όχι! αυτά θα ήσαν πολύ όρρατα και άξιοθαύμαστα, είνε με φροχότητα άν ή Νατάσα ή ίδια, με τό ίδιο της τό χέρι δέν είχε άποπειραθή, μετά τό θάνατο του Μιγάλη Κορσακώφ, να δηλητηριάση τον πατέρα της και τη μητέρα της στο κώμα, με θειοκό άρσενικό πάντοτε...

— Ό! Είνε μείνει άρξενό θειοκό άρσενικό μέσα στο σπίτι άπάντως ο Ρουλιτσιάκ. Δέν υοτό τί είχαν δώσει όλο για την άνάλυσι μετά την πρώτη άπόπειρα δηλητηριάσεως... Μά και σ' αυτό, Μεγαλειότατε, ή Νατάσα είν' άδουά!... Σας τό όρκίζομαι... Αιτό που σας λέω είνε τόσο άληθινό, όσο άληθινό είνε και τό ότι λίγο έλειψε να με κρεμάσουν οι μηδενιστά!...

— Πώς, να σας κρεμάσουν; ρώτησε ο Τσάρος κι' ένδιασφον.

— Ό, ναι, Μεγαλειότατε....

(Άκολουθεί)

...Μεγαλειότατε, ή Νατάσα είνε άδουά!... Σας τό όρκίζομαι!...